

УСВІДОМЛЕННЯ ВЛАСНОГО ПОКЛИКАННЯ ЗАБИРАЄ СТРАХ

Розмова про духовну та гуманітарну працю на Сході з місіонеркою «Голосу надії» Дариною Сафрігіною.

Сторінка 2

БОГ ПОРУЧ І В НЕВДАЧАХ

Я був здивований тим, Який передбачливий Бог. Він уже тоді знав про несправедливість, яка мала статися з цією скромною бабусею. І Він забезпечив її потреби від самого початку й до кінця.

Сторінка 3

ГОЛОС НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№9 вересень 2025

виходить з лютого 1991 року

СПЕЦВИПУСК

ПРО ГОЛОВНЕ

ЩО ЗАХОВАНЕ У БОЖІЙ БЛАГОДАТІ?

Думаю, багато людей знають, із яких слів починається Біблія: «На початку Бог створив небо та землю» (Буття 1:1). Але якщо запитати, якими словами вона закінчується, згадають не всі: «Благодать Господа нашого Ісуса Христа зо всіма вами! Амінь» (Об'явлення 22:21). Саме так закінчує Іван Богослов своє величне відкриття, яке він отримав на острові Патмос.

НЕЗАСЛУЖЕНИЙ ДАР

Буває, люди шукають якісь особливі чудодійні засоби, які продовжили б їхнє життя, молодість. Про це складено чимало легенд і казок. Чи замислювалися ви над тим, що Бог справді наділив нас неймовірним даром, який може вплинути на наше теперішнє і майбутнє, і на нашу вічність. І це — Його благодать. Що ж захиране у цьому предивному слові?

Благодать — незаслужений Божий дар, даний для нашого вічного спасіння. Це прояв щедрої, незмінної, благородної, великої Божої любові до кожної людини. І Біблія каже, що «благодать та правда з'явилися через Ісуса Христа» (Івана 1:17). Тобто через жертву Божого Сина. Цей дар вищий від нашого розуму, він не піддається поясненню. Простежимо, які скарби захирані в ньому.

СПАСІННЯ

Божа благодать має різноманітні прояви в нашому житті, але найголовніший із них — спасіння: «Бо з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей» (Тита 2:11). Бажання Бога — «щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди» (1 Тимфія 2:4). Пригадую, як на початку 1990-х років я вперше їхав на морському поромі з Польщі до Швеції у справах служіння. Нас було десь п'ятеро служителів, і як водиться в українців, кожен узяв із собою в газетці хлібця, сальця, вареного яйця... Зайняли собі столик, та й обідаємо. Правда, навколишні чомусь дивилися на нас із по-

дивом. А вже після поїздки з'ясувалося, що у вартість квитків входило харчування в будь-якому ресторані, що були на борту. Ми про це не знали, тож не скористалися цією «благодаттю». Бог відкрив надзвичайно цінний дар для світу, та, на превеликий жаль, багато людей не користуються ним.

«Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий» (Ефесян 2:8). Це важливий і радикальний текст, який вказує, що Божий дар неможливо заслужити, а тільки прийняти із вдячністю.

НАВЧАННЯ

Продовження тексту послання апостола Павла говорить про те, що благодать не тільки спасає, але й навчає: «...і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливістей, жили помірковано та праведно, і побожно в теперішнім віці» (Тита 2:12).

Чого саме навчає нас благодать? Вона навчає протистояти диявольським спокусам, із якими неминуче стикаються християни. Вона навчає жити помірковано — тобто скромно, не хизуючись, навіть якщо Бог дав достаток. Божа благодать спонукує нас до навчання та зростання в праведності та побожності. Поставмо самі собі запитання: чи навчаємося ми від Божої благодаті? Які уроки беремо для себе, читаючи Біблію, відвідуючи церкву?

СЛУЖІННЯ

Божа благодать обдаровує кожну людину: «А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Ефесян 4:7); «Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всілякої Божої благодаті» (1 Петра 4:10). Іноді людям здається, що вони нічого не вміють, але ні — кожен у церкві має якийсь дар. Просто скажіть у молитві:

«Боже, дай мені зрозуміти, чим я можу бути корисний для інших людей?» Ми — члени Тіла Христового, і кожен має якусь функцію.

«Повідомляємо ж вас, браття, про Божу благодать, що дана Церквам македонським, що серед великого досвіду горя вони мають радість рясну, і глибоке їхнє убозтво збагатилось багатством їхньої щирости; бо вони добровільні в міру сил своїх, і над силу, засвідчую, із ревним благанням вони нас просили, щоб ми прийняли дар та спільність служіння святым» (2 Коринтян 8:1-4). Тут апостол Павло згадує про людей, які самі не були багаті, але мали в серці благодать, щоб жертвувати іншим. Як бідна вдова із притчі Ісуса Христа. Це особливе блаженство, адже «блаженніше давати, ніж брати!» (Дії 20:35). Божа благодать зробила македонян чуйними і викликала в них бажання служити.

ВТРАТА БЛАГОДАТІ

На завершення я хочу сказати про небезпеки, які нас можуть позбавити сили Божої благодаті. Перша з них — це гордість: «Бог протистояє гордим, а смиренним дає благодать» (Якова 4:6). Умова прийняття благодаті — смиренне серце. Дуже складно благовітстити людям, які кажуть: «Я сам все знаю, в мене вдома лежать три Біблії!» Наша гордість перешкоджає справжній суверенній дії Божого Духа. Паростки гордості можуть бути дуже непомітними. В одній церкві був дуже вбогий чоловік, ходив у латаній фуфайці. Якось він підійшов до служителя і каже: «Помоліться за мене, бо гордість підступає!» Той питає: «Брате, чим же тобі гордитися?» — «Я горджуся, що я найбідніший і найсмиренніший із усіх!»

Біблія свідчить, що дехто приймає благодать не для того, щоб скористатися нею для власного спасіння та зростання, а для того, щоб обернути її у розпусту: «Бо крадікома походили деякі люди, на цей осуд віддавна призначені, безбожні, що благодать нашого Бога обертають у розпусту, і відкидаються єдиного Владики і Господа нашого Ісуса Христа» (Юди 1:4). Я зустрічав таких, які казали: «Ісус Христос заплатив за мої минулі й майбутні гріхи. Які б не були мої вчинки — я спасений!» Хай Бог збереже нас, щоб ми не були людьми, які прийняли благодать надаремно (див.2Коринтян 6:1). Як написано: «...щоб хто не зостався без Божої благодаті, щоб не виріс який гіркий корінь і не наробив непокою, і щоб багато-хто не опоганився тим» (Євреїв 12:15). Виявляється, можна втратити благодать через гіркий корінь у нас.

А якщо ви ще не прийняли дару благодаті, шановні читачі, запрошую вас зробити це вже сьогодні. Зверніться до Бога в щирій молитві, принесіть Йому свої провини та проблеми. І Божа благодать, яка спасає, рясно виллється у ваше життя!

Микола СИНЮК

ІНТЕРВ'Ю З МІСІОНЕРОМ

УСВІДОМЛЕННЯ ВЛАСНОГО ПОКЛИКАННЯ ЗАБИРАЄ СТРАХ

Розмова про духовну та гуманітарну працю на Сході з місіонеркою «Голосу надії» Дариною Сафрігіною.

— Як ви зустріли 24 лютого 2022 року? Якими були перші емоції, дії?

— Від нашого смт Новотошківське було 1,5 км до останнього українського блокпоста. Селище час від часу обстрілювали, тож велика частина населення виїхала. Але наприкінці 2021 року обстріли посилювалися. По суті, реалії сучасної війни для мене почалися не 24 лютого, а ще десь у січні 2022 року. Був момент, коли пропало світло, зв'язок, інтернет, опалення і вода в багатоповерхівках.

Напередодні 24 лютого я була в Лисичанську, до мене приїхав знайомий, з яким ми працювали у школі. Подзвонив його брат із Новотошківського, що почався сильний обстріл. Десь о 2 годині ночі я, молячись, заснула, і о 4 прокинулася від звуку і слява вибухів. У новинах повідомили, що почалася повномасштабна війна. Розум відмовлявся в це вірити. Пастор Микола Наумов зібрав нас у церкві. Сходилися люди, ми стали якось мимоволі відповідати на їхні потреби. Возили в навколишні населені пункти продукти і речі першої необхідності. Займалися евакуацією. Допомогали військовим. Дехто з них казав: «Якби не ваші консерви, ми взагалі б не мали чого їсти!» Проїхали багато кілометрів небезпечними маршрутами, під обстрілами, іноді під

час комендантської години, у темряві без фар, бачили страшні речі... У той час ми ніби були на швидкому зв'язку з Богом: тільки подумав — Бог відразу давав розуміння, як діяти. За цей час я реально побачила силу Божої Церкви — християн різних конфесій, об'єднаних для спільної цілі.

— Чому ви не виїхали? Що мотивує служити, незважаючи на ризик?

— Розуміння, що Бог покликав мене бути тут. Усвідомлення власного покликання забирає страх. Ми не супергерої, не безстрашні, просто довіряємо Богу, і Він дає силу у кризових ситуаціях.

— Розкажіть про ситуації, коли була небезпека життю, про Божий захист.

— У церкві в Лисичанську було підвальне приміщення, але тільки один вхід, тому за правилами воно не могло слугувати бомбосховищем. Хоча люди все одно іноді приходили, щоб пересидіти повітряну тривогу. Ми їх пускали, але хвилювалися, бо це ж — відповідальність. Якось був обстріл, вікна повилітали в усіх навколишніх будівлях. А в церкві все лишилося цілим, тільки вхідні двері від вибухової хвилі відкрилися на встіж. Для мене це був наче натяк від Бога: «Відкрийте двері церкви для людей, не бійтеся!» Після того ми знесли всі матраци, які були, у підвал, зробили там світло, тепло, запаси води.

Наш пастор постійно евакуював людей, і мені доводилося лишатися самій. Дуже втомлювалася від напливу людей — кожному щось треба, дехто був у паніці. Та хоча самій було важко, мусила «тримати обличчя», тому що бачила, як мій моральний стан впливає на ін-

ших. Коли пастор повертався, я просто йшла кудись, щоб побути на самоті, дати волю сльозам. І це була справжня розкіш. Взимку стали дуже хворіти діти. Поки працював обігрівач, у підвалі було тепло, але мусили вимикати, щоб лишалося більше кисню. Ті, хто в нас жили, взяли на себе приготування їжі — це було велике полегшення. Якось після обіду я взяла гітару і заспівала — усі плакали. З того часу люди самі стали просити, і ми щодня співали гуртом, читали Біблію. Я бачила, як оточуючі стараються бути поруч, бо відчувають Божий захист. Казали мені: «Якщо ви будете з нами, то ми спатимемо в залі, а якщо ні, то спустимося у сховище». Тому навіть вночі я не могла побути на самоті, помолитися. Було багато моментів, коли ми потрапляли під обстріли під час евакуації, і Бог виводив із страшних ситуацій. Але чомусь саме цей період залишився у пам'яті як найсильніше свідчення, коли Бог давав сили бути підтримкою для людей і відчувати їхню довіру.

— Що найважливіше вдалося зробити за цей час?

— Я вважаю, найцінніше, що нам вдалося зробити з Божою допомогою, це порятунком людей. Дуже приємно було отримувати дзвінки з подяками від тих, кого ми вивезли. Ми рухалися разом із лінією фронту. Перед окупацією Новотошківського виїхали в Лисичанськ. Потім — у Бахмут. Потім у Мирноград. Потім — у Слов'янськ. Весь цей час займалися евакуацією і доставкою гуманітарної допомоги.

— Як вас особисто змінила війна (погляди, богослов'я, пріоритети)?

— На початку війни просто не було коли думати про себе. Бай-дуже, який на мені одяг, зачіска. Мене могли силоміць посадити за стіл, щоб поїла. Я настільки розчинилася в потребах людей, що ігнорувала власні. Пам'ятаю, в мене сильно розболівся зуб, аж плакала від болю. А до лікаря не їхала, бо не хотіла гаяти часу. Але був момент, коли сказала собі: «Стоп». Спершу здавалося, що війна не триватиме так довго, тож я бігла спринт, а потрібно було розраховувати сили для марафону. Адже якщо немає часу відновлюватися, навчатися, наповнюватися Богом, то й не буде чим поділитися з людьми.

Життя під постійною загрозою вчить відпускати матеріальні речі. Моя квартира в Новотошківському згоріла з усім майном. Це було важко. Але поступово Бог навчив не триматися за це. Я дуже полюбила Донбас, тож планую бути тут, скільки буде можливість. Жодні блага, які є на землі, не можуть зрівнятися з красою Божої присутності. Тому єдине, що мене тримає на світі — це усвідомлення: якщо, пройшовши усі небезпеки, я лишилася жива, значить, ще потрібна тут. Найбільше моє бажання — не просто піти в небо, а взяти з собою якомога більше людей. Адже душі — найбільша цінність для Бога.

Щодо богослов'я, зауважила, що в церквах говориться багато правильних слів, але на ділі люди переважно не готові їм відповідати. Побачила різницю між справжніми християнами і тими, хто тільки так називається. Змінилося моє богослов'я щодо паціфізму. Для мене військові — це захисники, які кладуть свої душі

за нас. До мене приїжджає колишній учень, який зараз воює. Розповідає: «Я переживав 90-й псалом кілька разів — праворуч убиті, ліворуч убиті, а я тільки контужений». Ти дивишся на цього 21-річного хлопця і розумієш, що він пережив такі жахіття, які тобі й не снилися. Тому ще одним пріоритетом для себе бачу здобуття психологічної освіти, щоб мати змогу служити травмованим людям.

— Як долаєте втому і поповнюєте сили для життя і служіння?

— По-перше, це Боже Слово. Коли стоїш на ньому — ніякі потрясіння не можуть збити тебе з ніг. Я не будую оптимістичних надій, а молюся, щоб Бог дав сили все витримати. У моменти втоми — ще більше шукаю Бога, приношу до Нього свій біль, розчарування, апатію. Іноді здається, ось-ось зламаєшся, але Він завжди вчасно підтримує. Вчуса турбуватися про себе, створюючи маленькі щоденні радощі. Також вдячна, що є друзі, близькі по духу, яким можна зателефонувати, коли вже зовсім тяжко.

— Що ви зробите першим після закінчення війни?

— Думала про це багато разів. Напевно, якщо у цей момент буду з людьми, то обійматиму їх. Якщо буду сама, скручуся клубочком, обійму себе за плечі і плакатиму за всіма знайомими, які загинули. Не знаю, чи це будуть більше сльози щастя, чи горя — але точно полегшення. Потім, сподіваюся, ми зберемося з усіма друзями, із якими познайомилися за цей час, згадуватимемо пройдений шлях і Божі чудеса.

Розмовляв Дмитро ДОВБУШ

МІСІОНЕРСЬКА ПОШТА

СУМЩИНА: СЛУЖІННЯ НА ПРИКОРДОННІ

КОНОТОП: ЖИТТЯ СТАЄ СКЛАДНІШИМ

Ситуація в Сумській області та в нашому місті нестабільна. Кожного дня літають «шахеда» та ракети, влучають у житлові будинки, об'єкти інфраструктури, знищують ущент те, що люди будували роками. Слава Богу, Він береже нас, і ми продовжуємо служити в Конотопі та за його межами. Люди потребують фізичної, душевної та духовної підтримки. Вони працюють, але грошей не вистачає навіть на елементарні речі. Постійний стрес руйнує здоров'я. Ціни на комунальні послуги, продукти харчування зростають, життя стає складнішим. Ми надаємо продуктову допомогу, займаємося душеопікою.

У м. Конотоп зібрання проходять так, як і раніше. Звичайно, бувають різні обставини. Бувало, що під час служіння лунали вибухи «шахедів». Одного недільного ранку почалися масштабні обстріли місцевості приблизно за 400 м від дому молитви. У цьому районі все було в диму, не було чим дихати. Багато людей не пішли до церкви того дня, був великий страх. Ми самі сильно пережи-

вали, не знали, що буде далі. З липня наша церква відновила безперервний піст і молитву за наш край.

Наша громада зменшується в чисельності. Люди, не витримуючи постійного тиску, покидають свої дома і їдуть за кордон. Тому все складніше проводити богослужіння. Загальні зібрання відбуваються щочетверга та щонеділі. Щовівторка — братерське спілкування, а по середах — сестринські зустрічі. Молодь продовжує збиратися щовівторка та щосуботи, хоча їхні ряди теж рідіють. Після недільного зібрання роздаємо хліб. Відвідуємо церкви в нашому регіоні, допомагаємо їм проводити служіння.

Олександр Устимчук

БУРИНЬ: СИТУАЦІЯ НЕСТАБІЛЬНА

Продовжуємо жити й працювати в містечку Буринь. Безпекова ситуація тут не стабільна через близькість кордону, постійні повітряні атаки та присутність у області російських військ. У таких умовах є багато праці для церкви. Люди потребують допомоги. Разом із членами церкви, а також небайдужими жителями міста їздили до

наших друзів — віруючих в с. Баничі, де двома російськими «шахедами» був ущент зруйнований дім молитви. Допомогали їм розбирати завали. Тепер там уже стоїть невеликий модульний будинок, де церква проводить богослужіння.

Приймали в нашому регіоні команду з благодійного фонду «Руки милості» з м. Чернівці. Провели 8 зустрічей у різних населених пунктах. Близько 600 людей відвідали ці заходи, почули Євангелію та отримали продуктові набори. Ми спілкувалися з людьми, молилися за них. Відвідуємо сім'ї у складних життєвих обставинах, завозимо їм продукти, спілкуємося. Передали електричне колісне крісло для молодого чоловіка, який через бойові дії втратив ноги. Допомогаємо місцевій лікарні медикаментами. Віримо, що наші справи та проповідь Євангелії принесуть добрий плід для Божого Царства.

Служіння дітям та підліткам для нас

одне з пріоритетних, тому знаходимо для цього час і ресурси. Провели підліткові зустрічі в Бурині, Кролевці, Тернах. Для дітей, які живуть в умовах постійних стресів і потенційної загрози, це ніби ковток свіжого повітря. Також організували дозвілля в укриттях двох шкіл міста та в територіальному центрі для дітей із інвалідністю. У липні мали Свято водного хрещення в Бурині. Троє людей доєдналися до церкви. Для мене це особлива радість, бо серед них був мій син — Тимофій!

Микола Хрокало

СВІДЧЕННЯ

БОГ ПОРУЧ І В НЕВДАЧАХ

Улітку 2009 року я брав участь у євангелізаційних заходах у місті Донецьку, на сході України. Служіння тривали три вечори поспіль, і багато людей тоді вперше почули Добру Новину про Ісуса та вийшли наперед, щоби прийняти Христа. Це був благословенний час, хоча й виснажливий.

Коли ми завершили всі служіння, замість того, щоб їхати дев'ять годин автомобілем вибоїстою дорогою до Києва, я вирішив повернутися літаком. Я не очікував, що літак буде сучасним і комфортним, адже Україна лише в 1991 році вийшла зі складу Радянського Союзу й тільки починала модернізувати цю сферу.

На мій подив, прибув новіснький Боїнг. Та й всі пасажери в залі очікування були елегантні — одягнені в дорогий одяг. Усі, крім однієї бабусі, на якій було просте селянське вбрання. Я подумав: «Вона виглядає так, ніби не на своєму місці».

Раптом бабуся стала плакати — тихо, але з глибоким смутком. Я не міг не поцікавитися, чому вона плаче, бо ця жінка сиділа просто навпроти мене.

— Бабусю, — промовив я до неї українською, — чому ви плачете?

— Мене пограбували! — кризь сльози відповіла вона.

— Що ви маєте на увазі? — уточнив я.

— Я живу в селі, — розповідала жінка, — недалеко від Донецька. Мені сімдесят сім років, і біля головної дороги, яка веде з мого села до міста, я продаю свіжі помідори й огірки зі свого городу. Моя молодша і єдина сестра, яка жила біля Києва, померла. Тож я взяла всі зароблені гроші — а це тисяча доларів, щоб полетіти до Києва, потім поїхати до села моєї сестри, щоб її поховати. Тепер мої гроші зникли! — ридала вона.

— Як це могло статися? — обережно запитав я. Якщо чесно, то не був упевнений, що вона говорить правду, оскільки люди часто намагаються скористатися співчуттям іноземців, щоб виманити гроші. Та

бабуся продовжила свою історію.

— Я вже придбала квиток на літак до Києва і їхала містом, стоячи в переповненому людськи автобусі. Декілька молодиків пройшли повз мене до вікна і, напевно, побачили, як я ховаю гроші в бокову кишеню своєї сумки (вона мені показала, що дно кишені її сумки було акуратно розрізане, ніби лезом). І тепер мої гроші зникли! Як я поховаю свою сестру? — сказала вона, гірко плачучи.

Ця зворушлива ситуація неймовірно розчулила мене, і я дав бабусі близько 40 доларів гривнями.

— Ой! — вигукнула вона кризь сльози. — Бог послав вас!

Я усміхнувся і сказав:

— Так, мене послав Бог. Я християнин.

На її обличчі з'явилася широка усмішка:

— Я теж християнка!

Я не одразу в це повірив, бо в пострадянській Україні багато людей вважали себе християнами. Але коли вона дістала книгу християнських псалмоспівів, яку назвала «збірник», я зрозумів, що вона справді віруюча людина. Нехристияни ніколи б не носили з собою збірки християнських гімнів. Але це було ще не все. Вона ще дістала світлини зі свого недавнього водного хрещення. І це остаточно переконало мене в тому, що ця жінка була «справжньою»!

Я запитав, як її звати. Вона відповіла: «Баба Маруся».

Я поцікавився, чи відоме їй прізвище Давидюк, оскільки християни в Україні в той час уже протягом багатьох років слухали наші пісні на касетах. Вона заперечно похитала головою — не чула мого прізвища. Я від цього не засмутився. «Просто називайте мене Джордж», — сказав їй.

Мені стало цікаво, що вона робитиме далі, тож я запитав:

— Коли прибудете до Києва, де ви зупинитесь?

— На залізничному вокзалі, — відповіла вона. — Пересплю на лавці, а зранку піду до знайомих із баптистської церкви в Києві, по-

зичу в них кошти, які мені потрібні, щоб поховати сестру. Звісно, багато часу мені треба буде, щоб повернути їх, але я знаю, що ці люди мені допоможуть».

Я не міг дозволити цій бідній бабусі, яку щойно пограбували, спати на вокзалі, тож зателефонував своєму другу, пастору з Києва, і пояснив йому ситуацію. Він відразу перетелефонував своїй дочці, яка мала квартиру в Києві, і та погодилася прийняти бабу Марусю й допомогти вирішити її проблеми.

— Ви не спатимете на залізничному вокзалі, — сказав я жінці. — Ви спатимете в теплому ліжку в друзів-християн!» Вона подивилася на мене очима сповненими вдячності.

Потім із гучномовця пролунало оголошення про посадку на літак. Коли всі піднялися, я запитав у бабусі номер її місця, бо хотів попросити, щоб мене посадили поруч. Вона відповіла: «15С». Я глянув на свій посадковий талон і побачив — «15D». Це зробив Бог. Він знав, що ця бідна жінка потребувала друга, і посадив мене поряд із нею, щоб вгамувати її страхи. Вона взяла мене під руку, і ми зайшли в літак. Коли зайняли свої місця, жінка відразу почала вголос молитися: «Дорогий Господи, я прошу тебе — благослови і збережи цей літак від небезпеки. Благослови пілотів і всіх нас в ім'я Ісуса, амінь».

Ми піднялися в небо. Коли стюардеса роздала бутерброди, баба Маруся обережно загорнула свій у хустинку, щоб з'їсти його потім. Розгорнула свою Біблію й стала читати. Я зауважив закладку зі світлиною Франкліна Грема. Це було запрошення відвідати його євангелізаційне служіння, яке три роки тому відбувалося на Олімпійському стадіоні в Києві. Там я мав привілей два вечори перекладати його.

— А ви знаєте цього чоловіка? — запитав я її, вказуючи на світлину Франкліна Грема.

— Так, звісно! — радісно вигукнула вона. — У нас у селі встановили екран у баптистській церк-

ві, і ми дивилися його в прямому ефірі через супутник».

— Оце так, — подумав я, — Україна набагато розвинутіша, ніж я собі уявляв!

— Але ж він говорив англійською мовою, — зауважив я. — Як ви могли його розуміти?

— Та в них був чоловік, який перекладав його українською мовою... — відповіла вона й пильно глянула мені в обличчя, а тоді широко усміхнулася. — Це були ви! — вигукнула з радістю. — Не дивно, що ваше обличчя видалося мені таким знайомим! Ой, які люди, які люди! — повторювала вона знову й знову.

— Та це неважливо, — посміхаючись сказав я. — Важливо те, що Бог дбає про вас!

Невдовзі ми приземлилися, і, покидаючи літак, вона знову трималася за мій лікоть. Коли спустилися сходами аеропорту, до нас під'їхала чорна «Кемрі» останньої моделі. Це був пастор Юрій Савочка зі своєю дружиною Нілою. Вони посадили бабу Марусю на задне сидіння автомобіля.

— VIP-сервіс, — сказав я літній жінці, коли ми їхали до квартири, де вона мала зупинитися.

Сидячи на передньому сидінні автомобіля, я почав обмірковувати обставини цієї бідної жінки. Чому Бог дозволив, щоб її пограбували? Чи міг Він запобігти цій несправедливості? Я впевнений, що так, Він міг не допустити, щоб це сталося. Тоді чому Він цього не зробив?

Відповідь від Бога тоді прийшла швидко. Так, Господь міг запобігти цій трагедії. Він міг врятувати жінку від цієї несправедливості. Але натомість вирішив дозволити їй пройти через це, але приготував вірних людей, які були поряд із нею в цьому важкому випробуванні. Упродовж усього цього часу Він був із нею, із нами.

Тож коли ми через власну вину або через дії інших людей пере-

живаємо невдачу в житті, Бог не завжди запобігає цій невдачі. Він допомагає пройти через неї.

Найперше, що бабуся Маруся зробила, коли зайшла в квартиру дочки пастора, — впала на коліна й подякувала Богові за безпечне місце для ночівлі. Її проста віра глибоко зворушила мене. Не забувайте — її щойно обікрали, і вона втратила всі свої заощадження!

Коли ми вечеряли, Господь нагадав мені те, про що я майже забув. Перед тим, як я мав їхати до України, одна успішна бізнесменка передала мені конверт із тисячею доларів. І, наскільки я пам'ятаю, вона мені сказала щось на кшталт цього: «Ти в Україні зустрінеш бідну бабусю і маєш їй дати ці кошти».

Я був здивований тим, Який передбачливий Бог. Він уже тоді знав про несправедливість, яка мала статися з цією скромною бабусею. І Він забезпечив її потреби від самого початку й до кінця. Бог вірний навіть тоді, коли інші люди завдають проблем нашій місії!

Коли я передав їй ці гроші та пояснив, яку вказівку мені дали заздалегідь, її очі наповнилися сльозами вдячності. Вона зняла свою золоту весільну обручку й годинник і хотіла повернути мені хоча б частину від цього великодушного подарунка, але я, звісно ж, відмовився. Тоді вона пообіцяла, що буде молитися за моє служіння і за тих, хто забезпечив її в час потреби.

Тоді я засвоїв чудовий урок. Хоча в минулі вихідні проповідував тисячам людей, найбільшою втіхою для мене стало те, що я звернув увагу на скромну маленьку бабусю в мить її розпачу й допоміг їй. Бог дбає не лише про великі натовпи; Він також турбується про одну душу, яка в біді.

Уривок з нової книги Джорджа Давидюка "Божий вогонь", яка виходить за редакцією Департаменту освіти УЦХВЕ

ВИ СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ

«Ви світло для світу. Не можна сховати міста, що стоїть на горі» (Мт. 5:14).

Апостол Павло писав, що ми — "лист Христов", який читають люди (2 Кор. 3:2-3).

У часи соцмереж нас теж читають: наші сториз, дописи, коментарі...

Соцмережі — це не просто розвага чи вікно в чийсь ідеальний світ. Це платформа впливу. І питання не в тому, скільки в тебе підписників, а в тому, чи світить твоє світло.

Світло, яке гріє. Яке дає надію. Яке не засуджує, а оживляє. Яке несе правду в любові. Яке, навіть за кілометри, поряд у важку хвилину.

Це не завжди всі прийматимуть, та й не потрібно. Не всім подобається світло. Декого воно дратує, бо викриває темряву. Але твоя місія залишається незмінною — світити на видноті.

Не наша справа — нагодувати п'ять тисяч людей, наша справа — бути з Ісусом і віддати Йому п'ять хлібів і дві рибки, те, що ми маємо. Іноді це просто теплий допис, щира молитва, вірш із Біблії або розповідь про Божу вірність. І це

все має силу впливу!

Бути християнкою — це не тягар. Це привілей.

Привілей бути носієм світла, надії та істини в темному світі.

Бути дочкою Царя і говорити про Нього.

Сяяти світлом, яке Бог запалив у твоєму серці.

Бути світлом — це не про ідеальність. Це про присутність Бога в тобі.

Коли ти з Ним, ти помітна серед темряви.

Світло не кричить, воно просто світить.

Світи там, де ти є.

Навіть якщо здається, що це нічого не змінює, темрява відступає від найменшої іскри.

Віка ГОЛОВАЧ

Джордж Давидюк
Божий вогонь

Замовити цю нову книгу Джорджа Давидюка та іншу «У домі мого Батька» можна на сайті Департаменту освіти УЦХВЕ

Замовити книги англійською можна на сайті GEORGE DAVIDIUK.COM

Виходить друком нова книга Джорджа Давидюка «Божий вогонь»

У книзі «Божий вогонь» український пастор і місіонер Джордж Давидюк досліджує, як Господь використовує Свій вогонь, щоб випробовувати, навчати та змінювати нас зсередини, надаючи віруючим потужні інструменти для пошуку глибших стосунків із Богом. У житті християн біль та випробування не мають бути безцільними. Вони повинні сприяти виявленню плоду Духа: любові, радості, миру, терпіння, доброти, вірності, самоконтролю. Коли ми усвідомлюємо, що у своїх стражданнях можемо наблизитися до Бога й отримати від Нього здатність стати такими людьми, якими Він хоче нас бачити, то отримуємо ще більший потенціал служити Йому та славити Його.

Деталі щодо замовлення книги на сайті renewal.org.ua/#books

ІСТОРІЯ МАТЕРИНСЬКОЇ ЛЮБОВІ

ЧУДОВА МАМА

Працівник аеропорту віз бабусю, що прилетіла з Аляски на Флориду. Багато торбинок та сумочок висіли з усіх боків інвалідного візка. А вона тим часом розповідала йому про все — про те, яка погода на Алясці, як вона любить Господа, і про те, що вже вчетверте прилітає на Флориду до сина, який був при смерті. А тепер вона прилетіла екстрено після повідомлення, що в нього зупинилося дихання та його рятували...

Сама після операції. Але що там для мами перелетіти всю Америку, коли дитині погано... Ну й що, що йому вже 50 років! Мамі він фаний хлопчик і в 50.

Ніхто не знав, що мама просила в Господа дива у своєму серці. Дива — щоб син приїхав до аеропорту її зустріти. Ну, як таке може бути? Адже повідомлення про його стан були зовсім іншими. Вона не знала, що поки вона летіла через усю Америку, синові стало краще — і його відпустили додому. А ще вона пообіцяла Господу, що вклониться Йому до землі прямо в аеропорту... якщо побачить сина живим, та ще якщо він приїде її зустрічати. Не знала мама, що коли її літак приземлявся, син на неї вже чекав саме в аеропорту.

І ось кілька людей стояли там у шоці, спостерігаючи за рідкісним явищем... Раптом працівник, що віз маму, кинувся ловити її, бо вона стала падати з інвалідного візка... А потім усе зупинилося, як у сповільненому кіно. Здавалося, що всі на хвилину перестали дихати... Мама впала з коляски навмисно, щоб поклонитися Господу до землі, бо син прийшов її зустрічати, бо він живий! І дарма, що й він у інвалідному візку. Головне — він приїхав! (Мама інвалідний візок називає «помічницею»). Мама так славилася Господа, що навіть працівник аеропорту підняв руки та прокричав «Алілуя!» кілька разів. Там уже

всі ми були віруючими.

Це сталося рік тому...

Історія повторилася. Червень 2021 року. Тепер син із сім'єю перелетів усю Америку, щоб побачити маму. І раптом у аеропорту, побачивши маму, впав навколішки, щоб поклонитися Господу. Натопт людей спостерігав за найпрекраснішою зустріччю мами та сина... Навіть кілька поліцейських дивилися не рухаючись. Усі забули про маски і взагалі про все на світі.

А я цього разу встигла схопити телефон та сфотографувати цей момент! Двічі спостерігаю за дивом неймовірної любові мами та сина. Я думаю про те, що потрібно зробити, щоб діти падали навколішки перед Господом, бачачи свою маму. Як треба жити, щоб діти падали навколішки, зустрічаючи своїх батьків?

Хіба таке буває?

Мабуть, мама, що впала на коліна в аеропорту, народжує диво в серцях дітей. Мама, яка перелетіла кілька разів через весь континент, творить диво неймовірної любові. І на таку любов обов'язково буде відповідь... Обов'язково!

Микола з мамою розмов-

ляє по телефону щодня. І це не дивно, це потрібно. Кожен її дзвінок зцілює. Навіть мене, її невістку. Вона не дзвонить повчати нас, вона дзвонить, щоб дізнатися, як справи, просто поговорити. Вона сміється на всі жарти Миколи, навіть якщо він через втрату короткої пам'яті розповідає їх удесьте. Завжди її дзвінкий сміх чути з трубки телефону! Ну просто вона така, мама Регіна. Можна ще багато дивуватися її життям та справами. Усього не розповіси відразу. У неї понад 100 онуків та правнуків. І з кожним поговорить, на кожного зверне увагу як на особливого.

Моя мама не менш чудова. Я про неї теж писала й ще напишу! Дякую, Господи, за таких мам... Я спостерігаю за ними — і складаю перлини собі в серце.

P.S. Напевно, у вас виникло запитання: чому Микола в навушниках? Після інсульту в нього ускладнення — дуже холодно вуха аж до болю незалежно від температури повітря. Він у навушниках навіть спить і може зняти їх лише на кілька хвилин.

Рената КУЛАКЕВИЧ

НАЙВАЖЛИВІШЕ

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ

Дорогий друже!

Чи говорив тобі хтось, що Бог любить тебе й має чудовий план для твого життя? Дозволь поставити тобі дуже важливе запитання: «Якби твоє життя зупинилося в цю секунду, чи впевнений ти, що потрапиш на Небеса? Біблія стверджує: «Усі згрішили й позбавлені слави Божої», а ще: «Покарання за гріх — смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі».

Також Біблія каже: «Бо кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасений». А ти входиш у це число «кожен» — число тих, хто кличе Господнє Ім'я? Ми всі туди можемо ввійти.

Якщо ти хочеш прийняти дар вічного життя, який Бог має для тебе сьогодні, прочитай уголос оцю молитву:

«Отче Небесний! Я усвідомлюю, що грішний. Будь ласка, прости мені згідно з Твоєю великою милістю! Я вірю, що Ісус Христос помер замість мене на хресті за мої гріхи, але Він воскрес із мертвих і тепер живий.

Тож, Ісусе Христе, увійди в моє серце, будь моїм Господом і Спасителем! Навчи мене, як правильно жити, зціли, освяти й благослови мене. Дай мені дар вічного життя. Тобі хай буде вся слава! Амінь!»

Якщо ти молився свідомо, від щирого серця, то знай, що Бог простив тобі твої гріхи. Тепер Він буде особливо про тебе піклуватися. Але, як і будь-якій віруючій людині, тобі потрібно духовно зростати. Для цього читай регулярно Біблію й старайся виконувати те, що там написано. Також дуже важливо відвідувати церкву та спілкуватися з іншими віруючими, які запросили Ісуса Христа у своє життя.

Хай Господь благословить тебе!

ДУХОВНІ ІСТИНИ

ОБІЦЯНКА БОГА

Кажуть, що 16-й президент Америки Авраам Лінкольн не вживав алкоголю. Одного разу президенту запропонував випити полковник армії США. Авраам відмовився і розповів таку історію. Перед своєю смертю мама поклікала його, на той час дев'ятирічного, та попросила пообіцяти, що він ніколи не питиме й не куритиме. Хлопчик пообіцяв.

— Я пообіцяв своїй матері, що ніколи цього не зроблю. І дотепер дотримуюся цієї обіцянки! А ви порадили б мені порушити цю обіцянку? — запитав Лінкольн полковника.

Той без вагання відповів:

— Ні, містере Лінкольне, ви б точно цього не зробили. Це була одна з найкращих обіцянок, які ви давали. Я б віддав сьогодні тисячу доларів, якби отримав змогу дати своїй матері таку обіцянку. І дотримав би її, як це робите ви!

Обіцянка має велику силу. Ті слова, які ми комусь казали, зобов'язують нас виконати їх, інакше не уникнути докорів сумління. Проте часто люди забувають про свої обіцянки, вважаючи їх необхідними словами. Авраам Лінкольн так не вважав. Хоч він і дав обіцянку в стресовій ситуації, але зміг її виконати.

Бог у Своему Слові також дає дуже багато обіцянок — обітниць. Вони стосуються різних сфер людського життя та виявляють Божу вірність і турботу. Людина може забути або передумати виконувати обіцянку, проте Бог завжди вірний тому, що обіцяв.

«...справдилася усяка обітниця, що вам давав Господь, Бог ваш...» (Ісуса Навина 23:15).

З-посеред усіх Божих обітниць є одна особлива. Вона про те, що ми живемо не лише до дня смерті — ми матимемо вічне життя.

«А оце та обітниця, яку Він Сам обіцяв нам: вічне життя» (1Ів.2:25).

Отже, після страждань на землі ми зустрінемося з прекрасним. Ми справді можемо вірити цьому, бо бачимо Божу вірність в обітницях щодо тих сфер, які стосуються земного життя (наприклад, здоров'я, сім'ї, матеріального добробуту).

У Біблії ти знайдеш іще більше Божих обітниць. Ти можеш молитися й вірити, що Бог виконає обіцяне тобі. Також ти можеш повчитися в Нього вірності у виконанні своїх обіцянок.

Чи ставишся ти відповідально до своїх обіцянок?

Тетяна ДОРОШ

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA653052990000026008020806717,
 в Приватбанку м.Луцька. Код 13359754,
 або на **картковий номер: 4246 0010 0722 4011**,
 з поміткою: «Пожертвування на газету»
 Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
 Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
 При передруку матеріалів посилання на газету
 «ГОЛОС НАДІЇ» **обов'язкове**

Виходить щомісяця

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЕП Волині.

Тираж: **45000** примірників
 Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024

Телефон: +380675966118

E-mail: golosnadiyi@gmail.com

www.voice.org.ua